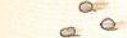


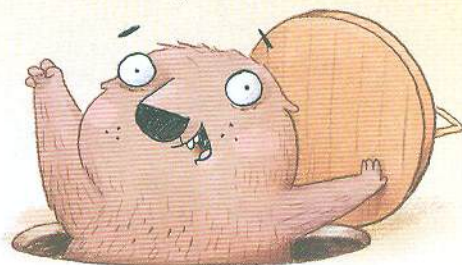
1



Повітряна куля з ліщиновим яйцем



я
(Білі Бак) →

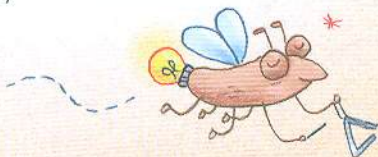


Валі-Вак! Старий черпак!

Нарешті! Нуднюща, дурнюща й зимнюща сплячка скінчилася! Нас, як завжди, розбудили шалені світляки. І ще жаба-трубачка заграла таку-сяку пісню. Ми миттю бабакинулися й повилазили з наших нір: я, бабак Білі Бак, відомий на весь край Валі-Вак, мої тридцять дев'ятеро друзів і родичів, білка-поштарка Поллі і, звісно ж, наш КімоД. Хто такий КімоД? Товариство, якщо ви щось чули про мої раніші пригоди, то вже знаєте: КімоД — це директор блошиного цирку, велетенський ротопуз, коник, батут, шлагбаум, екскаватор, геній математики й вертоліт. Принаймні був досі. І ще, напевно, стане багато ким. У будь-якому разі КімоД — це найкращий друг, якого тільки можна уявити.

— Я зголоднів! — прокричав КімоД.

І нас теж мучив голод. Бабачий голод!





Після сплячки наші животи аж по землі волочилися. Ми хочемо ліщини! Негайно! І ми відразу ж вирушили в Барвистий ліс.

Та не встигли ступити кілька кроків, як Поллі завмерла. — Ви тільки гляньте! Що то таке? — вигукнула вона й показала вгору.

Бак-його-бабак! Вгорі, над нашими головами, у повітрі летіла... куля! Так! Повітряна куля! Яскраво-червона! А під кулею висів... ні, не кошик! Це було схоже на ліщиновий горіх! Велетенський ліщиновий горіх! Як Поллі завбільшки!

Більшість ліщинових горіхів ми розфарбовували у яскраві кольори. І грали ними в різні ігри, як-от у петанк. Ми цю гру, звісно, називали бабанк.

Але решту горіхів, якими не гралися, ми лушили, тріскали, розгризали, жодного горішка не лишали! І тому в нас усіх аж слинка потекла, коли ми побачили велетенський горіх. Треба його дістати! Неодмінно!

— Який же він, мабуть, смачнючий! — виводила тоненьким голосочком Поллі.

— Мій живіт бурчить, як велетень-хитавець! — вигукнув я.

— То дістаньмо горіх!

Що ж, до роботи!


Але як дістати з неба горіх разом з червоною повітряною кулею? У таких випадках завжди добре мати поруч Кімода. У нього не лише велике кругле ротопузо, а й довжелезні руки і ноги. Він розігнався, підстрибнув, схопив горіх і більше його не відпускав.

— Ура! — зраділа Поллі. — Ти його спіймав!

— Югу-гугу-гу! — вигукнув я і свиснув крізь зуби.

Я думав: Кімод такий сильний і важкий, він потягне горіх разом з кулею до нас, униз, на землю. Але бак-його-бабак! Як би не так! Куля потягла нашого Кімода вгору! У небо! І він полетів! Що ж робити?

— Тримай Кімода! — крикнув я Поллі.



— Гоп-ля-гоп! — вигукнула вона. А тоді розбіглася, високо підстрибнула і вхопилася лапками за ноги Кімода.

Старий рюкзак! Навіть удвох вони все ще були залегкі. Я припустив за ними, підстрибнув і вхопив Поллі за задні лапки. І теж повис у повітрі: це була справжня повітряно-кульово-горіхово-Кімодно-Поллі-Біллі-гірлянда. Що й казати! Бабак-неборак! Замість того щоб опуститися на землю, ми піднімалися. Все вище! Старий Вождь Стрибка Перука! Новий рік починався чудово. Щойно прокинулися, а вже мали пригоду!

Ми пролітали над Бузковою річкою, наближалися до М-мосту — і на тобі: на мосту огиналися п'ятеро їжаків-індіанців. У них завжди було безліч стріл у сагайдаках, тобто в спинах. Бо замість стріл вони використовували свої голки. І тільки й чекали нагоди влізти у якусь веремію!

Вони побачили, що нас несе велетенська горіхова куля, прогорлали свій бойовий клич, вихопили луки й почали випускати по нас стрілу за стрілою. Колюча голка! У них самі дурниці в голові, у цих їжаків-індіанців! Це не їжаки, а якісь зарази-дикобрази!

Одна зі стріл влучила в нашу кулю. Ми почули «пфффф-ффффффф», і повітря повільно почало виходити. Їжаки-індіанці тішилися що страшно.

А ми? Ми опускалися! Тріпотіли вниз!

І приземлилися на самому краю джунглів Галі-Галі.